

תהלוכות בסיסמת משיח!

יאמר ברורות: ההוראה הכללית של הרבי הייתה והינה (והרי לכולי עלמא דברים אלו נאמרו בשבת-פרשת חיי שרה תשנ"ב, אחרי ההוראה הפרטית לל"ג בעומר תנש"א) שהכל, הכל ממש, צריך להיות מלא וחדור בענייני משיח וגאולה. עבודת השליחות שחוץ מזה, אומר הרבי, נסתיימה, והעבודה היחידה עתה היא קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש

לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים – וירושלים היא מרוחקת מצפת יותר מכ"ה פרסאות. השיבו קצת מן התלמידים אנו מרוצים בכך, וקצת מן התלמידים השיבו ואמרו נלך מקודם ונודיע לנשותינו... כיוון שאמרו נלך מקודם לבתינו נתחדר הרב חרדה גדולה והכה כף אל כף ואמר: אוי לנו שלא היה בנו זכות להגאל, שאלמלא הייתם כולכם משיבים לי בפה אחד שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה, תיכף היו נגאלין כל ישראל, שעתה הייתה השעה עומדת להגאל, ומתוך שמאנתם הדבר חזר הגלות לאיתנו בעוונותינו הרבים".

והרבי מסיק מכך את ההוראה: "דרושה התקשרות וקבלת עול, ויש לציית לחכמים ללא חישובים כלל. וזהו הענין של יוצא צבא, שאין לו חישובים. לגביו לא קיימת שום מציאות אלא המפקד והוראותיו... ואם יהודי מפקק ח"ו בדברי רבו, זהו סימן שההתקשרות פגומה, וממילא פגומה האחדות – הענין של "כולנו כאחד", ובמילא חסר גם במה שנאמר לפני כן – "ברכנו אבינו".

"ובפנימיות: החישוב הוא אמנם חישוב, אך למלחמה אין הוא כשיר. אי אפשר להביא את המשיח באופן כזה, שכששומעים משהו אזי מוציאים את ה"שולחן ערוך" והולכים לשאול מורה-הוראה את משמעות דברי ה"באר היטב" אם אין הם סותרים למה ששמעו... באופן כזה אי אפשר להביא את המשיח!

"ביכך יובן גם מדוע נשאר האריז"ל לקבל שבת בצפת..."

"נטה את ידך". היהודים היו צועדים על המים בדיוק כפי שצועדים על-גבי היבשה. מדוע שואלים שאלות? אצל משה רבינו התחילו עם שאלות – "ויצעקו בני ישראל". מי צריך את ה"ויצעקו"? כשמתחילים עם "ויצעקו" צריכים למצוא עצות אחרות...".

ב שיחת שבת פרשת שמיני תשח"י סיפר הרבי מלך המשיח שליט"א את המובא בספר 'שבחי האריז"ל':

"פעם אחת בערב שבת סמוך להכנסת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת כדי לקבל השבת... ובתוך שהיו משוררים אמר הרב לתלמידיו: חבריי, רצונכם שנלך

ה שבוע, כשאנו נמצאים בהכנות לקראת תהלוכות ל"ג בעומר ורבים מהשלוחים שיי עסוקים בשאלה כיצד ואיך לפרסם בתהלוכות אלו את בשורת הגאולה, נחזור במדור זה לתוכן הדברים שכבר כתבנו כאן אשתקד. נפתח באחד הסיפורים המרתקים שנשמעו באחת ההתוועדויות עם המזכיר הרב יהודה לייב שיי גרונר:

"אצל הרבי שליט"א ישנם זמנים בהם הוא מספר דברים ברבים, וישנם זמנים שהוא אינו מספר, וקורה ששומעים זאת רק "בפנים". פעם ביום ראשון, לאחר ההתוועדות של שבת בה דיבר הרבי אודות עניין מסויים שהוא רוצה שיפעלו בו, שאל אותי הרבי מה כבר נעשה. ענית שהאחראים על הנושא יש להם שאלה וספק איך לעשות.

"אמר הרבי: אחי! מדוע שואלים שאלות? למה לא עושים כפי שאמרתי? לו היו עושים הכל היה בהצלחה! מה אתה חושב, כשבני ישראל ניגשו לים סוף – כך אמר הרבי – הרי היה באפשרותו של משה רבינו להעביר את בני ישראל על המים כמו שהולכים על היבשה, ולא היו צריכים לשום דבר, לא היו צריכים ל"נטה את ידך" ואת המטה, ושהי יוליך את הים ברוח קדים עזה כל הלילה לבקוע את הים, וקריעת ים סוף – כל הדברים האלה לא היה צורך בהם אם בני ישראל היו מאמינים במשה רבינו.

"אז, כשמשה רבינו מצווה ללכת אל הים – לא צריך להגיע לחשוך בן עמינדב ולא צריך את

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

כאשר ראה שהחלו לשקול בדעתם, הבין שהתקשרותם פגומה, וממילא לא הייתה ההליכה לירושלים פועלת את אשר הייתה צריכה לפעול.

"כדי להיות מחיילי בית דוד צריכה ההתקשרות להיות מושלמת. ולא בדיבור בלבד – יויפתוהו בפייהם ובלשונם יכזבו לו וליבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו" (ברית מלשון התקשרות) – אלא גם במעשה. ראשית הוא המעשה, ואחר כך אפשר גם לדבר, אך בדיבור בלבד אין יוצאים ידי חובה. ואם ההתקשרות פגומה, הרי לא זו בלבד שהיהודי מפסיד את הטוב האמיתי שאליה היה יכול להגיע, אלא שזה פוגע גם בכלל ישראל...

"אף על פי כן נשאר האריז"ל גם עם התלמידים שאמרו "איזיל ואימליך בדביתוהו", ואף למד עמם גם אחר כך, והם המשיכו להיות תלמידיו. כי למרות שעקב פגם בהתקשרותם הם לא היו מסוגלים להביא את המשיח, בכל זאת הוא לימד אותם לפי דרגתם את העניינים שהם היו כלים מתאימים לקבלתם, בתקווה אשר באמצעותם יוכל להעלותם לדרגה נעלית יותר לאט לאט.

"וכך גם לגבי יוצאי צבא, שכאמור צריך "כל היוצא למלחמת בית דוד" לכתוב גט כריתות לכל ענייני העולם. ואם אין הוא עושה כך, ומציאות כלשהי עדיין קיימת לגביו, הרי הוא בכלל "הירא ורך הלבב" שעליו אומר הכתוב "ילך וישב לביתו". ובכל זאת, אין הכוונה שעליו ללכת לביתו לישון, אלא עליו ללכת לביתו, ולבצע, לפחות שם במקומו, את הוראת המפקד – לעסוק בהרבצת התורה והפצת המעיינות. ומצווה גוררת מצווה, שבאמצעות זאת יתעלה במשך הזמן ויהיה מקושר אמיתי, עד אשר יזכה להיות מהיוצאים למלחמת בית דוד ולהביא את הגאולה".

בשבעות שאחרי השיחה המפורסת של כ"ח ניסן תנש"א, כאשר השיחות בשבתות שאחריה היו מלאות כולן רק בענייני משיח וגאולה, הייתה ההתלהבות בעניינים אלו, כולל ובמיוחד בנוגע לפרסום זהותו של משיח, בשיאה.

מסרו אז, בבי אייר, לרבי בידו, ליד המקווה, את פסקי הדין של הרבנים (שהראשונים מהם היו: הרב אשכנזי, הרב ביסטריצקי והרב אקסלרוד מארץ-הקודש, וכל שלושת חברי הבד"ץ דקראון-הייטס) אודות העובדה שהרבי הוא מלך המשיח, ואת החתימות (בתחילה של עשרה, ולאחר

מכן של עוד מאתים וחמישים - "ערכתי נ"ר למשיח"י) על "קבלת המלכות". הרבי ענה ב"יישר כח, יישר כח" ולאחר מכן בתשובות נוספות מעודדות ביותר.

בש"פ תזרע ומצורע ניתלו התשובות על כותלי 770 וגרמו לפרצי שמחה והתלהבות גדולים.

השיא היה לקראת סיום התוועדות הרבי בשבת זו, כאשר הגיעה עת ההכרזות והרבי הודיע כי אלו שהכינו בקבוקי משקה יעלו מלמטה למעלה ויכריזו ויפרסמו כל ענייניהם "ויפרסום זה נעשה הפירסום בכל העולם כולו, ועד לכל סדר ההשתלשלות – שבכולו ניכרת האחדות הפשוטה דהקב"ה – בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש" (אלו הם דיבורים בלתי רגילים כלל. נעתק כאן מהספר ראשי-דברים משיחות תנש"א עמוד 157). אז עמד הר"ר דוד נחשון והכריז כי לאחר שהיו פסקי דין של רבנים כי הגיע זמן הגאולה, ולאחרונה פסקו גם שהרבי עצמו הוא המלך המשיח, הרי כולנו מקבלים את מלכותו של הרבי מלך המשיח וקוראים ומכריזים "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!". הקהל הנדהם ענה בתחילה בהיסוס, בפעם השנייה בקול גבוה יותר, ובפעם השלישית בקול גדול שהדהד "בכל העולם כולו ובכל סדר השתלשלות". הרבי הקשיב כל העת, ולבסוף ענה למכריז בחיוך "לחיים ולברכה". ההתרגשות שהייתה שם באותה שעה לא ניתנת לתיאור. הקהל פרץ בניגון "חיילי אדוננו" ורבים בירכו "שהחינו" בשם-ומלכות.

הקהל לא יכל להירגע. כשהרבי יצא לתפילת ערבית ב"זאל הקטן" למעלה, התחיל הקהל – בפעם הראשונה – בניגון המפורסם של "יחי אדוננו". הרבי עמד על מקומו ליד השטענדער, ובמשך זמן ארוך הניף את שתי ידיו בתנועות חזקות לעידוד השיירה, דבר לגמרי בלתי רגיל בשעה זו. ההתלהבות הרקיעה שחקים.

אלא שלמחרת החלו ההעלמות וההסתרים. הרבי יצא מאוחר לתפילת שחרית והופצה שמועה (שהוכחשה לאחר מכן על ידי חברי המזכירות, אבל השמועה כבר הופצה) שהרבי כביכול מקפיד מאד על שירת ה"יחי", ושכביכול אמר שלא יצא לתפילה עד שלא יפסיקו זאת ושיש להתרחק מהרד"ן וחבורתו.

הרד"ן היה שבור מאוד וכמעט החליט לחזור לארץ-הקודש. הוא ור' אבי טאוב עברו ב"דולרים" ואמרו לרבי שהם עומדים לחזור לאה"ק. הרבי, במקום לענות (כרגיל, שהרבי מברך בדרך כלל בנסיעה טובה, לצדקה

באה"ק וכדומה) הוסיף ונתן לכל אחד מהם עוד דולר, באומרו "כפליים לתושייה". הם ניסו לחזור ולומר שוב כי נוסעים הם, והרבי, כאילו לא שומע, חוזר שוב ומברכם ב"כפליים לתושייה". מאוחר יותר עבר ב"דולרים" ר' שמואל שמואל, עורך העיתון "ישראל שלנו", ואמר כי ישנה שמועה בשם הרבי שצריך להתרחק מהרד"ן וחבורתו. הרבי נהיה מאד רציני והגיב בתוקף: "אינני אחראי לשמועות. אם אצטרך להגיב לכל שמועה לא אוכל לא ללמוד ולא להתפלל. אין להתייחס לשמועות ולא ללמוד מהן הוראה לא לכאן ולא לכאן!". ואז, כאשר שירת והכרזת "יחי אדוננו" נשמעה ברמה בעידודו של הרבי, כאשר עוד

הקהל לא יכל להירגע.
כשהרבי יצא לתפילת
ערבית ב"זאל הקטן"
למעלה, התחיל הקהל –
בפעם הראשונה – בניגון
המפורסם של "יחי
אדוננו". הרבי עמד על
מקומו ליד השטענדער,
ובמשך זמן ארוך הניף
את שתי ידיו בתנועות
חזקות לעידוד השיירה,
דבר לגמרי בלתי רגיל
בשעה זו. ההתלהבות
הרקיעה שחקים. אלא
שלמחרת החלו ההעלמות
וההסתרים...

ועוד רבנים חתמו על פסק הדין הקובע כי הרבי הוא המלך המשיח, כאשר כתבי "קבלת המלכות" החלו להגיע בהמוניהם אל הרבי אשר עודד את קבלתם – היה איזשהו סיפור שכתבו ו"הסבירו" לרבי כי עניינים אלו מרחיקים יהודים ומפריעים להפצת המעיינות,

– ועל דרך סגנון השיחה הנ"ל: היו כמה חיילים שניסו להסביר למפקד הצבא שאין הם מסוגלים ללכת עמו, שכן יש להם כמה שאלות וקושיות דווקא מפני היותם חסידים ומקושרים וכו'.

ואז, לפחות לפי הנראה בעינינו המגושמות, נהיה איזשהו העלם והסתר בענין

זה גם מצד הרבי, ובלשון השיחה הנ"ל "כאשר ראה שהחלו לשקול בדעתם, הבין שהתקשרותם פגומה, וממילא לא הייתה ההליכה לירושלים פועלת את אשר הייתה צריכה לפעול" – שלכן נשאר

ברור ופשוט שגם
התהלכות של ל"ג
בעומר תשס"א צריכות
להיות כולן, כמו כל שאר
הפעולות שאנו עושים
בכל עת, מלאות וחדורות
ב"קבלת פני משיח צדקנו
בפועל ממש", הן
בשלטים, הן בדגלים
ובדגלונים, הן בספרונים
ובכובעים. ואגב, גם
בתנש"א וגם בשנים
שלאחר מכן היו הכובעים
של צאגו"ח עם הסיסמה
"אנו רוצים משיח עכשיו"

האריז"ל גם הוא לקבל שבת בצפת.

אותה תקופה כתב הרבי לרי שמואל שמואלי, שהיה בין המתעסקים בפירסום העידוד שנתן הרבי לכל הפעילות הנ"ל: "כפי התוצאות שבינתיים, על פי הידיעות שהגיעו עד עתה, הכתיבה וההדפסה לאחרונה הקימו מנגדים חדשים להרחקת לימוד החסידות ובהשייך לזה. ויכוח, בפרט בדפוס, ככל ויכוח, הקושיות מתקבלות בנקל והתירוצים לא כל כך. לכאורה לפי המצב דעתה מסתבר יותר הפסק בזה למשך זמן".

ואולי הוא על דרך המסופר ברשימת הדיבורים מסעודת יום א' דחג הסוכות תשכ"ו (המלך במסיבו כרך א ע' צח) שהרבי שליט"א נשאל אז "מה הסיבה שהפסיקו את הדפסת "המשך" תרס"ו", וענה: "קיבלתי מכתב מאברך מסיים, אברך חסידי, והוא ת י כי תחת ידו מצוי "המשך-תרס"ו" בשכפול, והוא מתפרנס מכך, וחשובה לו כל פרוטה! הכותב אמנם התחרט אחר כך על שכתב, אולם... אילו הייתי מקבל מכתב ממישהו שהופעת "תרס"ו" בדפוס נוגעת לו

במצב הנפש – בדוגמת בקשת הרה"ג הרה"ח וכו' ר' אייזיק הומילער מה"צמח צדק" שיאמר מאמר חסידות – הייתי שוקל זאת. אולם לפועל המצב הפוך: מכתב ממישהו שהוצאה לאור בדפוס נוגעת לו – לא קיבלתי, אך במקביל קבלתי מאברך הנ"ל מכתב שזה נוגע לו בפרנסה, הרי...".

תקופה זו, אחרי השיחות הקודמות היו מלאות כולן בגלוי מתחילתן ועד סופן אך ורק בענייני משיח וגאולה, הרי שביחות שבת-פרשת בהר-בחוקותי וש"פ במדבר לא הופיע בגלוי העניין של משיח (אף כי ישנן גם שם כמה וכמה רמזים) ורק בשבתות שלאחר מכן חזר הרבי שוב לדבר על כך בגלוי, בתחילה רק בכמה מילים, ואחר כך הולך ומוסיף בזה יותר ויותר, כפי שרואה כל מי שלומד את ה'דבר מלכות'.

ובלשון השיחה הנ"ל: "אף על פי כן נשאר האריז"ל גם עם התלמידים שאמרו "איזיל ואימליך בדביתוהו", ואף למד עמם גם אחר כך, והם המשיכו להיות תלמידיו. כי למרות שעקב פגם בהתקשרותם הם לא היו מסוגלים להביא את המשיח, בכל זאת הוא לימד אותם לפי דרגתם את העניינים שהם היו כלים מתאימים לקבלתם, בתקווה אשר באמצעותם יוכל להעלותם לדרגה נעלית יותר לאט לאט".

בין השאר, כך מספרים, ניתנה אז הוראה בקשר לתהלכות ל"ג בעומר, שלא להשתמש בכמה שלטים שהכינו צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק, בתוכם שלטי "אנו רוצים משיח עכשיו", זאת כדי "שלא להרחיק יהודים".

בשעתו, כשהתפרסמה ההוראה הזו, התעורר ויכוח בין חסידים האם יש לקיים זאת בפועל. היו שטענו שמאחר ונראה שההוראה ניתנה רק בגלל מי שגרם לכך ע"י השאלות והספקות, היינו, שלאמיתו של דבר הספקות הללו הם היפך רצונו האמיתי של הרבי, אם כן, טענו הללו, דרושה מצדינו, והרבי מצפה לכך מאתנו, דווקא "מסירות נפש" שלא לקיים הוראה זו,

– וכפי שאומר הרבי (בשיחת שבת-פרשת חיי שרה תשנ"ב ועוד) על יסוד מאמר רז"ל "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה, חוץ מצא" – שאפילו אם "בעל הבית" האמיתי, הקב"ה, יאמר לך להפסיק להרעיש על כך, אין לשמוע בקולו בזה, כי "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה חוץ מצא", חוץ מלהשאר במצב של "צא", מחוץ לגאולה!

ועל דרך המבואר בשיחת שבת-פרשת דברים תנש"א שלמרות הציווי המפורש של הקב"ה "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה", ובפרט אחרי שניתנו לאחר מכן שוב ושוב הוראות, ובתוקף הרבה יותר גדול, לעלות

שכן כל הציווי שלא לעלות לא היה אלא ברגע מסויים, בגלל הסירוב אז של בני ישראל ללכת אחרי משה רבינו ולהיכנס לארץ – הרי "אין לך (בציווי זה) אלא מקומו ושעתו". אמנם באותה שנה ובאותו מצב יש לקיים את ההוראה ככתבה וכלשונה. ואולם בשנים שלאחר מכן אין ללמוד מכך שום קל וחומר וגזרה שווה ובנין אב.

ובפרט אחרי שניתנו לאחר מכן שוב ושוב הוראות, ובתוקף הרבה יותר גדול, לעלות

מהניא", מועילה.

ואומר הרבי מלך המשיח שליט"א: אם בשביל קרבן אחד כך, מה נאמר אנו, שכבר למעלה מתשע עשרה מאות שנים נמנע מאתנו להקריב כל-כך הרבה קרבנות בבית-המקדש? בוודאי ובוודאי שעלינו להרים קול זעקה ותביעה אל הקדוש-ברוך-הוא ואל משה עבדו ("ויבקשו את ה' אלוהיהם ואת דוד מלכם" – "זה מלך המשיח. **ומעימו** יבקשו שאלתם כי הוא ימשול בס"). "למה ניגרע?!", איננו יכולים עוד לשאת זאת! רוצים אנו ומשתוקקים בכל מאודנו להקריב את הקרבנות בבית-המקדש השלישי!

למעלה מצפים לאותה זעקה ותביעה. רוצים מאתנו שנרעיש עולמות ו"לא ניתן מנוחה" לא למעלה ולא למטה. שנקרא מעומק הלב "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח!", "לישועתך קוינו כל היום!", "ותחזינה עינינו בשבך לציון ברחמים!", "עד מתי?!", "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

והובטחנו, כפי שאומר הרבי בשיחה הידועה מכ"ח ניסן: "כי עם קשה עורף הוא" – בגלל שאנו "מתעקשים" ולא מוכנים לוותר, מבקשים ותובעים ללא הרף מן הקב"ה ומן המלך המשיח עצמו את התגלותו המלאה בגאולה האמיתית השלימה – לכן נזכה ל"וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו" ולראות מיד בגאולה האמיתית והשלימה.

ושוב, כמובן ופשוט, על כל אחד ואחת מאתנו לפעול ולהפעיל ולעשות הכל שישתתפו ילדים רבים ככל האפשר בתהלוכות הילדים של ל"ג בעומר לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, בסיסמת "יחד כל ילדי ישראל", להביא לכך שהתהלוכות יתקיימו בכל מקום ומקום וישתתפו בהם יותר ויותר ילדי ישראל שיקבלו את המסר ויבקשו ויתבעו ויכריזו גם הם: "אנו רוצים משיח עכשיו!" "עד מתי?!" "יחי אדוננו!"

ועצם ההחלטה על כך, הקשורה כנ"ל במעשה בפועל – שלטים, דגלונים, ספרונים, כובעים וכו' – תביא לכך שבראש התהלוכה יעמוד המלך המשיח עצמו, ועוד הרבה לפני התהלוכות נמצא את עצמנו תיכף ומיד ממש בבית המקדש השלישי, ומלכנו משיחנו בראשנו, לפנינו נכריז כולנו: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

תהלוכת ילדים בחוצות תל-אביב, ל"ג בעומר תשנ"ד (התמונה התפרסמה ב"כפר חב"ד" 616 ע' 50)

מיוחד ל"פסח שני":

אילו היו שואלים אותנו, היינו לבטח מגיבים כך: חוצפה, חוצפה שאין כדוגמתה! הייתכן? יהודים שהיו "טמאים לנפש אדם" שעל-כן לא יכלו להקריב את קרבן הפסח במועדו, אינם יכולים לשאת זאת עד שהם מעיזים לבא בתביעה אל משה רבינו: "למה ניגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו?!"

מה פירוש "למה ניגרע?!" – הייתם טמאים ולכן לא יכולתם להביא את הקרבן. כעת שבו בשקט וקונונו על מר גורלכם ובשנה הבאה תביאו גם אתם קרבן. רוצים אתם לשנות את כללי היסוד, הכללים שקבע הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, לפיהם מי ש"עבר זמנו בטל קרבנו"? מנין לכם החוצפה לדרוש ולתבוע מה שהפסדתם, ובפרט לפי הפירוש שהפסד זה היה באשמתכם בלבד ("לכם" – שהיה ברצון, במזיד).

זו כאמור יכלה להיות תגובתנו. אבל התגובה האלוקית לא הייתה כזו. בזכות אותה "חוצפה", שיהודים העיזו לתבוע ולדרוש ממש רבינו ומהקדוש-ברוך-הוא את הזכות להביא את קרבן הפסח, נתן לנו ה' את "פסח שני", את ההזדמנות לתקן ולהשלים גם למי שהיה טמא, בדרך רחוקה, ואפילו במזיד. וכדברי חז"ל: "חוצפה, אפילו כלפי שמיא –

ולהתקדם ולכבוש את הארץ, לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש.

ועל כן יאמר ברורות: ההוראה הכללית של הרבי הייתה והינה (והרי לכולי עלמא דברים אלו נאמרו בשבת-פרשת חיי שרה תשנ"ב, אחרי ההוראה הפרטית ל"ג בעומר תשנ"א) שהכל, הכל ממש, צריך להיות מלא וחדור בענייני משיח וגאולה. עבודת השליחות שחוץ מזה, אומר הרבי, נסתיימה, והעבודה היחידה עתה היא קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

ולכן ברור ופשוט שגם התהלוכות של ל"ג בעומר תשס"א צריכות להיות כולן, כמו כל שאר הפעולות שאנו עושים בכל עת, מלאות וחדורות ב"קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", הן בשלטים, הן בדגלים ובדגלונים, הן בספרונים ובכובעים.

ואגב, גם בתשנ"א וגם בשנים שלאחר מכן היו הכובעים של צאגו"ח עם הסיסמה "אנו רוצים משיח עכשיו", וגם כמה שנים לאחר מכן היו הספרונים בתוכן של בשורת הגאולה, אם כי בהגבלות מסויימות.

ל כל זה, ובמיוחד לעובדה שענייני משיח צריכים לבוא דווקא "מלמטה למעלה", על ידי ההתעוררות מצדינו, בלי לחכות להוראה מפורשת ממש – יש קשר